

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่องรูปแบบการรักษาความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
เทือกเขาพระ - เขาสูง อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอวิธีดำเนินการวิจัย
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะการวิจัย ดังนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการรักษาความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเทือกเขา
พระ- เขาสูง อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์เป็นการวิจัยและพัฒนา(Research and Development)
โดยมีรายละเอียดการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

จุดมุ่งหมายของการวิจัยและพัฒนา

1.เพื่อศึกษาปัญหาความไม่ปลอดภัยในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเทือกเขาพระ - เขาสูง อำเภอ
หนองบัว จังหวัดนครสวรรค์

2.เพื่อสร้างรูปแบบการรักษาความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
เทือกเขาพระ - เขาสูง อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ช่วงที่ 1 ในการหาปัญหาความไม่ปลอดภัยในการท่องเที่ยวเทือกเขาพระ – เขาสูง
ประชากร ได้แก่ นักท่องเที่ยวและผู้เกี่ยวข้องในพื้นที่ 3 ตำบล คือทุ่งทอง หนองบัว
และหนองกลับ จำนวน 2800 คน และกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ Krejcie และ
Morgan(อ้างใน บุญชม ศรีสะอาด.2535:40) จำนวน 337 คน

ช่วงที่ 2 ในการร่างรูปแบบการรักษาความปลอดภัย ประชากร คือ ผู้วิจัย และ
ผู้เชี่ยวชาญ 7 คน

ช่วงที่ 3 ในการประเมินทบทวนรูปแบบ ประชากร คือ ดำรงอาสา จำนวน 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ช่วงที่ 1 เป็นแบบสอบถาม มี 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาความไม่ปลอดภัยในการท่องเที่ยวเขาพระ - เขาสูง มีระดับปัญหาเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน 5 ระดับ คือ ระดับปัญหามากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด

ช่วงที่ 2 เป็นแบบบันทึกการประชุมสนทนากลุ่ม

ช่วงที่ 3 เป็นแบบประเมินรูปแบบการรักษาความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเทือกเขาพระ - เขาสูง อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ช่วงที่ 1 ผู้วิจัยทำหนังสือจากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ถึงนายกองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งทอง หนองบัว หนองกลับ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับตำรวจอาสา พร้อมกับฝากแบบสอบถามไปกับเด็กนักเรียนโรงเรียนหนองบัวพิทยาคมถึงผู้ปกครอง โดยผู้วิจัยออกเก็บข้อมูลด้วยตัวเอง ได้แบบสอบถามกลับคืน จำนวน 337 ฉบับ

ช่วงที่ 2 ผู้วิจัยทำหนังสือจากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์เชิญผู้เชี่ยวชาญ ประชุมสนทนากลุ่ม

ช่วงที่ 3 ผู้วิจัยทำหนังสือจากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ถึงประธานตำรวจอาสาเชิญตำรวจอาสาที่มีรายชื่อเข้าอบรมตามโครงการตำรวจอาสาป้องกันอาชญากรรมและรักษาความปลอดภัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศบริเวณเทือกเขาพระ - เขาสูง หลังจากนั้นเชิญประชุมเพื่อประเมินทบทวนการทดลองใช้รูปแบบการรักษาความปลอดภัย 3 ครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ช่วงที่ 1 การหาปัญหาความไม่ปลอดภัยในการท่องเที่ยวเทือกเขาพระ - เขาสูง ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา ทำการวิเคราะห์เพื่อหาค่าสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

ช่วงที่ 2 ร่างรูปแบบการรักษาความปลอดภัย เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา

ช่วงที่ 3 ประเมินทบทวนรูปแบบ วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสรุปผลการประเมินรูปแบบการรักษาความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเทือกเขาพระ - เขาสูง อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า

1. มีปัญหาความไม่ปลอดภัยในการท่องเที่ยวเทือกเขาพระ-เขาสูง ระดับมาก ปานกลาง และน้อย เรียงลำดับดังนี้ ปัญหาความไม่ปลอดภัยในระดับมาก ได้แก่ ไม่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ระดับปานกลาง ได้แก่ ไม่มีระบบรักษาความปลอดภัย ไม่มีสถานที่ตั้งหน่วยรักษาความปลอดภัย ไม่มีป้ายชี้/นำทางในแหล่งท่องเที่ยว ไม่มีแผนที่แสดงที่ตั้งของของสิ่งต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยวอย่างชัดเจน ไม่มีสิ่งกีดขวางกำหนดขอบเขตของแหล่งท่องเที่ยว และระดับน้อยได้แก่ ปัญหาด้านอาชญากรรม อุบัติเหตุ ภัยธรรมชาติ ความไม่ปลอดภัยจากพืชและสัตว์ การเข้าชมพิพิธภัณฑสถาน การเข้าไปสัมผัสชีวิตชุมชน การซื้อของที่ระลึก และการมีส่วนร่วมของชุมชน

2. รูปแบบการรักษาความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเทือกเขาพระ-เขาสูง อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์ มีลักษณะเป็นกระบวนการมาตรฐาน วิธีการมาตรฐาน และบันทึกมาตรฐาน ที่ประกอบด้วยระบบ กับคนหรือทีมงาน

ระบบ คือขั้นตอนการทำงานที่วางไว้ ทำให้ผู้ปฏิบัติงานมองเห็นกระบวนการทำงานที่ชัดเจนจนสามารถปฏิบัติงานได้

คนหรือทีมงาน ในการวิจัยครั้งนี้พบว่าการทำงานให้ประสบผลสำเร็จนอกจากจะมีระบบมีขั้นตอนในการทำงานที่ดีแล้ว จะต้องเป็นผู้ปฏิบัติที่มีความรู้ความเข้าใจในงานนั้น ในการนี้ผู้วิจัยได้สร้างความตระหนักให้กับทีมรักษาความปลอดภัย โดยการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับความรู้ทั่วไปในการรักษาความปลอดภัย การป้องกันอาชญากรรม การจดจำดำเนินูปพรรณคนร้าย การแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ แนวทางปฏิบัติรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมของชุมชนและปัญหาความไม่ปลอดภัยในการท่องเที่ยว ที่นักวิจัยค้นพบ พร้อมกับวิธีการป้องกัน วิธีการแก้ไข ปัญหา เพื่อให้ทีมงานช่วยกันวางแผน ช่วยกันทำ ช่วยกันปรับปรุงพัฒนางาน โดยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ปรึกษาหารือและพึ่งพาอาศัยกัน และยังพบว่าการทำงานที่ทีมรักษาความปลอดภัยมีส่วนร่วมในการเป็นเจ้าของ ร่วมรับรู้ ยอมรับและลงมือปฏิบัติตามขั้นตอนกระบวนการของระบบ จะนำไปสู่การทำงานที่เข้มแข็งซึ่งบุคคลคนเดียวไม่สามารถทำได้

3. ในการประเมินบทวนรูปแบบการรักษาความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า จากการที่ทุกคนมีส่วนร่วมในการวางแผน ลงมือปฏิบัติ มีการตรวจสอบติดตาม และการปรับปรุงพัฒนางานส่งผลให้ขณะนี้มีการทำถนนขึ้นเขาพระ มีการปรับปรุงถนนทางเข้าที่เป็นหลุมเป็นบ่อให้ดีขึ้น มีโครงการที่จะสร้างศาลาที่พัก สร้างป้อมยามที่บริเวณอ่าง 1 และอ่าง 2 โดย

กำนันตำบลหนองบัวจะจัดตำรวจอาสา ผู้ใหญ่บ้านเข้าผัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดจากการแสดงความคิดเห็นของทีมรักษาความปลอดภัยทั้ง 15 คน ซึ่งเป็นทีมนำในเรื่องของการรักษาความปลอดภัย ผ่านทางผู้วิจัย และทางองค์การบริหารส่วนตำบลไปสู่อำเภอหนองบัวซึ่งทีมรักษาความปลอดภัยก็พร้อมที่จะให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในการปฏิบัติงาน ขอเพียงแต่ทางราชการได้มีคำสั่งมอบหมายหน้าที่ให้ชัดเจน เพื่อที่ตำรวจอาสาจะได้ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างถูกต้องตามบทบาทหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งต่อไป

ส่วนผลการประเมินด้านการป้องกันดูแลสิ่งของในพิพิธภัณฑ์ไม่ให้ชำรุดสูญหาย การรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวในการเข้าไปสัมผัสชีวิตชุมชน และมีการป้องกันปัญหาเกี่ยวกับการซื้อของที่ระลึก เนื่องจากเป็นเรื่องเฉพาะด้านอยู่นอกเขตของแหล่งท่องเที่ยว เป็นจุดซึ่งทีมรักษาความปลอดภัยทีมเข้าไปไม่ถึงจึงไม่มีการดำเนินการในเรื่องดังกล่าว

อภิปรายผลการวิจัย

ช่วงที่ 1 ผลของการวิจัยในการศึกษาปัญหาความไม่ปลอดภัยในการท่องเที่ยวเทือกเขาพระ-เขาสูง พบว่ามีปัญหาความไม่ปลอดภัยในการท่องเที่ยวเขาพระ-เขาสูง อยู่ 10 ด้าน

ปัญหาด้านอาชญากรรม พบว่ามีปัญหาอยู่ระดับน้อย ซึ่งประกอบไปด้วยปัญหาการลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ปัญหาการข่มขืน ทำร้ายร่างกาย และการหลอกลวงเอาเปรียบนักท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย(2537) ที่ว่าลักษณะปัญหาที่นักท่องเที่ยวประสบ คือ ลักทรัพย์ ربกวนเสนอขายสินค้าและบริการ ถูกวิ่งราวทรัพย์ ชิงทรัพย์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสถานที่เหมาะแก่การประกอบอาชญากรรม ซึ่งอาชญากรรมจะเกิดขึ้นพร้อมกับความเจริญซึ่งเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่สามารถป้องกันได้

ปัญหาด้านอุบัติเหตุที่เกิดจากการเดินป่า ปีนเขา ตกปลา ว่ายน้ำ และบาดเจ็บจากเศษแก้วแตก ขวดแตก พบว่ามีปัญหาอยู่ระดับน้อย ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของผู้ใด

ปัญหาด้านภัยธรรมชาติ พบว่ามีปัญหาอยู่ระดับน้อย เช่น น้ำท่วม ดินถล่ม/หินถล่ม ไฟป่า สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิเชฐ พิมลศรี(2536) ที่ว่าผลกระทบของการท่องเที่ยวเดินป่า มีผลเสียทางด้านกายภาพ ด้านสังคมวัฒนธรรม เกิดความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น การตัดไม้ทำลายป่า การทิ้งขยะมูลฝอย และการก่อกองไฟซึ่งอาจทำให้เกิดไฟป่าได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคนที่เดินทางมาท่องเที่ยวไม่มีจิตสำนึกในเรื่องของการอนุรักษ์และการรักษาสภาพแวดล้อม หรือ

เกิดจากการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความตึกะนองของนักท่องเที่ยว ซึ่งอาจจะทำให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยวเองหรือความเสียหายต่อแหล่งท่องเที่ยวได้

ปัญหาด้านการหลงทาง พบว่ามีปัญหาอยู่ระดับปานกลาง ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของผู้ใด

ปัญหาที่เกิดจากพืชที่เป็นพิษและสัตว์ที่เป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยว พบว่ามีปัญหาอยู่ระดับน้อย ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของผู้ใด

ปัญหาการจัดการด้านสวัสดิภาพและความปลอดภัย พบว่ามีปัญหาอยู่ระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่าปัญหาจากการที่ไม่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย มีปัญหาอยู่ระดับมาก ปัญหาการไม่มีสถานที่ตั้งหน่วยรักษาความปลอดภัย และการไม่มีระบบรักษาความปลอดภัย มีปัญหาอยู่ระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไลภรณ์ ชันดีสิทธิ์(2540) ที่ว่าปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ คือขาดการสนับสนุนอย่างจริงจังและต่อเนื่องจากรัฐบาลและผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเกษตรกรเสนอแนะว่าควรมีการพัฒนาในด้านการจัดการผลประโยชน์ของชุมชนและการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ทั้งนี้ถ้ามีการจัดการด้านความปลอดภัยที่ดี มีสิ่งอำนวยความสะดวกพร้อม ก็จะทำให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวมากขึ้น นักท่องเที่ยวเกิดความอบอุ่นใจ มั่นใจว่าจะไม่เกิดอันตรายทั้งต่อชีวิตและทรัพย์สินของทุกคน แต่ปัจจุบันรัฐมีเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอจึงต้องแสวงหาความร่วมมือจากประชาชน ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น

ปัญหาการเข้าชมพิพิธภัณฑ์ ซึ่งเป็นปัญหาในการลักทรัพย์สิ่งของในพิพิธภัณฑ์ พบว่ามีปัญหาอยู่ระดับน้อย ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของผู้ใด

ปัญหาความไม่ปลอดภัยในการเข้าไปสัมผัสชีวิตชุมชน เป็นปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกายไม่เหมาะสมกับสถานที่ และปัญหาการไม่ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของแหล่งท่องเที่ยว พบว่ามีปัญหาอยู่ระดับน้อย ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของผู้ใด

ปัญหาในการซื้อของที่ระลึก ไม่ว่าจะเป็นปัญหาของปลอม โกงน้ำหนัก ขาดสินค้าเกินราคา และการโฆษณาสินค้าเกินความจริง พบว่ามีปัญหาอยู่ระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย(2537) ที่ว่าลักษณะปัญหาที่นักท่องเที่ยวประสบ คือ การโกงราคาสินค้าและบริการ สาเหตุอาจเป็นเพราะนักท่องเที่ยวคิดว่าครึ่งหนึ่งของการได้มาท่องเที่ยวยังสถานที่แห่งนี้ก็ควรจะมีสิ่งของที่ เป็นของท้องถิ่นกลับไปเป็นของที่ระลึกบ้าง หรือซื้อไปฝากเพื่อนฝูงบ้าง ถึงแม้จะมีราคาสูงกว่าความเป็นจริงก็อยู่ในสภาวะที่ยอมรับได้ ในส่วนของการบริการหากเป็นการบริการด้วยความ

เต็มใจ ตั้งใจปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ ซื่อสัตย์สุจริต ขี้มั่นเข้มใจ เสมอภาคกับคนทุกระดับ ถึงแม้
ราคาจะแพงกว่าปกติก็น่าจะยอมรับได้

ปัญหาการมีส่วนร่วมของชุมชน พบว่ามีปัญหาอยู่ระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของ
พนมกร สุวรรณรัต(2541) ที่ว่าการมีส่วนร่วมของอาสาสมัครที่มีตำแหน่งทางสังคมมีส่วนร่วมในการ
ป้องกันอาชญากรรมมากกว่าอาสาสมัครที่ไม่มีตำแหน่งทางสังคม ทั้งในด้านการอุทิศเวลา แรงงาน
และทรัพย์สิน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะประชาชนทั่วไป ตัวอย่างเช่น อาสาสมัครที่เข้ามามีส่วนร่วมใน
ภารกิจของชุมชนโดยไม่ได้รับค่าตอบแทนนั้น เป็นผู้มีรายได้น้อยต้องทำมาหากินเลี้ยงครอบครัว จึงไม่
มีเวลาที่จะเข้ามามีส่วนร่วมของชุมชนได้มากนัก

ช่วงที่ 2 สร้างรูปแบบการรักษาความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
เทือกเขาพระ – เขาสูง อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์ โดยการนำปัญหาที่เป็นสาเหตุของความ
ไม่ปลอดภัยในการท่องเที่ยวเขาพระ – เขาสูง มาสร้างรูปแบบการรักษาความปลอดภัย มีลักษณะเป็น
กระบวนการมาตรฐาน วิธีการมาตรฐาน และบันทึกมาตรฐาน ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของผู้ใด
ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรูปแบบที่มีลักษณะเป็นกระบวนการมาตรฐาน วิธีการมาตรฐาน และบันทึก
มาตรฐาน เป็นรูปแบบใหม่ที่สามารถนำไปปรับใช้ได้กับงานทุกประเภท

ในส่วนของระบบ พบว่าการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพ ต้องมีขั้นตอนการทำงาน มีวิธีการ
มาตรฐาน มีบันทึกมาตรฐาน มีการกำหนดขอบข่ายหน้าที่ความรับผิดชอบ โดยระบบที่ดีมีคุณภาพจะ
ต้องเกิดจากการยอมรับ รับรู้ร่วมกันและการมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง สอดคล้องกับงานวิจัย
ของ ธนสาร พลอยโล(2536) ที่ว่าความร่วมมือประสานงานกันระหว่างตำรวจท้องที่กับยามหมู่บ้าน
จัดสรรมีความร่วมมือประสานกันระดับหนึ่ง ในด้านการฝึกอบรม การแจ้งเหตุ การให้ข่าว การ
ประชาสัมพันธ์ การสอดส่องตรวจตรา รวมถึงการสืบสวนติดตามตัวคนร้าย ในส่วนมาตรการในการ
ควบคุมอาชญากรรมทั้งตำรวจและยามรักษาความปลอดภัยจะให้ความสำคัญกับงานสายตรวจ คือสาย
ตรวจจรจกักรยานยนต์ สายตรวจเดินเท้า สายตรวจรถยนต์ จุดตรวจผู้แดง สายตรวจจกักรยาน และเจ้า
หน้าที่ประจำคุ้ม

สำหรับคนหรือทีมรักษาความปลอดภัย พบว่าในการทำงานเป็นทีม จะต้องมีส่วนนำ จะต้องมีการ
สร้างความตระหนักให้รู้ว่าเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องรู้และเข้าใจ ร่วมกันกำหนดเป้าหมาย วาง
แผนการทำงาน ช่วยกันทำและพัฒนาให้ดีขึ้น โดยมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ปรึกษาหารือ ฟังพาดำ
ซึ่งกันและกัน สอดคล้องกับงานวิจัย ของรัชชนัญ จารุวัฒนพงษ์(2544) ที่ว่า จากแนวคิดด้านการ
อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทำให้มีการจัดกิจกรรมการบวชป่า ซึ่งชาวบ้านเข้ามามี

ส่วนร่วมในการบริจาคเงิน แรงงาน ส่วนหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องจะให้การสนับสนุนในด้านงบประมาณและอำนวยความสะดวกในการเดินทางท่องเที่ยว และสอดคล้องกับงานวิจัยของคณะกรรมการศึกษาปัญหาอาชญากรรม(National Advisory Commission on Criminal Justice Standards and Goals.1973) ที่ว่า การต่อสู้กับอาชญากรรมไม่ใช่ความรับผิดชอบของหน่วยงานตำรวจเพียงลำพัง แต่ควรเป็นความร่วมมือระหว่างชุมชนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการลดความรุนแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น โดยตำรวจมีหน้าที่ให้ข้อมูลแก่ประชาชนในการป้องกันตนเอง บ้านเรือน และครอบครัว ส่วนประชาชนต้องรับผิดชอบตัวเองในการปิดล็อกประตูหน้าต่าง รายงานพฤติกรรมของบุคคลที่น่าสงสัย

ช่วงที่ 3 ผล การประเมินทบทวนรูปแบบตามวงจร PDCA พบว่า มีการป้องกันอาชญากรรม อุบัติเหตุ ภัยธรรมชาติ ความไม่ปลอดภัยจากพืชและสัตว์ การป้องกันไม่ให้ลักท่องเที่ยวหลง มีการจัดการด้านสวัสดิภาพและความปลอดภัย และชุมชนมีส่วนร่วมในการรักษาความปลอดภัย อยู่ระดับพอใช้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เอกราช กำเนิดสุข(2541) ที่ว่าการจัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัยในสถานที่ต่าง ๆ เป็นการช่วยในการป้องกันภัยอาชญากรรมให้กับประชาชน เป็นประโยชน์ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในการให้ข่าวสาร เบาะแส และแจ้งเหตุการณ์กระทำความผิดแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ เป็นการลดและตัดช่องโอกาสของคนร้ายในการกระทำความผิด ทำให้ประชาชนลดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมลง การตรวจสอบและจัดทำทะเบียนประวัติพนักงานรักษาความปลอดภัย จะเป็นประโยชน์ต่อทั้งผู้ประกอบการ ผู้ใช้บริการและเจ้าหน้าที่ตำรวจ และยังเป็นการป้องกันอาชญากรรมที่เกิดจากตัวพนักงานรักษาความปลอดภัยได้ และเห็นด้วยกับการที่พนักงานรักษาความปลอดภัยควรได้รับการฝึกอบรมในเรื่องต่าง ๆ และควรเป็นผู้ที่มีความเต็มใจ ตั้งใจ มีความอดทนควบคุมสติอารมณ์ ต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ นอกจากนั้นควรมีรูปแบบแตกต่างไปจากเครื่องแบบข้าราชการอย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

1.ข้อเสนอแนะเจ้าหน้าที่อาสาสมัครรักษาความปลอดภัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเขาพระ – เขาสูง อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์ คือควรเสียสละเวลา แรงงาน และความคิดในการเข้าร่วมกิจกรรมการรักษาความปลอดภัยอย่างเต็มกำลังความรู้และความสามารถ

2.ข้อเสนอแนะหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2.1อำเภอหนองบัว ผู้ที่รับผิดชอบควรกำหนดนโยบายที่จะรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยว และกำหนดบทบาท อำนาจหน้าที่ให้กับเจ้าหน้าที่รักษา

ความปลอดภัยอย่างชัดเจน รวมถึงออกบัตรประจำตัวให้กับอาสาสมัครรักษาความปลอดภัย ให้นักท่องเที่ยวมองเห็นได้ชัดเจน

2.2 องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งทอง หนองบัว หนองกลับ ผู้ที่รับผิดชอบต้องมีการปรึกษาหารือในการจัดสร้างอาคารสถานที่ที่เป็นทั้งที่พัก จุดตรวจจุดสกัด และจุดรับแจ้งเหตุได้ในสถานที่เดียวกัน ควรพิจารณาจัดสรรงบประมาณเป็นค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าน้ำมันรถ ให้กับเจ้าหน้าที่อาสาสมัครรักษาความปลอดภัย จัดหาเครื่องแต่งกายให้เป็นรูปแบบเดียวกันในแต่ละตำบล

2.3 สถานีตำรวจภูธรอำเภอหนองบัว ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอหนองบัว ควรให้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่ประจำจุดในพื้นที่ 3 ตำบล คือทุ่งทอง หนองบัว หนองกลับ ทำหน้าที่ประสานงานและเป็นที่ปรึกษา ให้คำแนะนำข้อควรปฏิบัติ ข้อกฎหมายต่าง ๆ สิ่งที่ได้ และไม่ควรทำให้กับอาสาสมัครรักษาความปลอดภัยอย่างสม่ำเสมอ

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ควรวิจัยกระบวนการพัฒนางานกิจกรรมการรักษาความปลอดภัย เพื่อพัฒนารูปแบบให้ดีขึ้นและรัดกุมยิ่งขึ้นตามสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงและความเจริญของแหล่งท่องเที่ยว